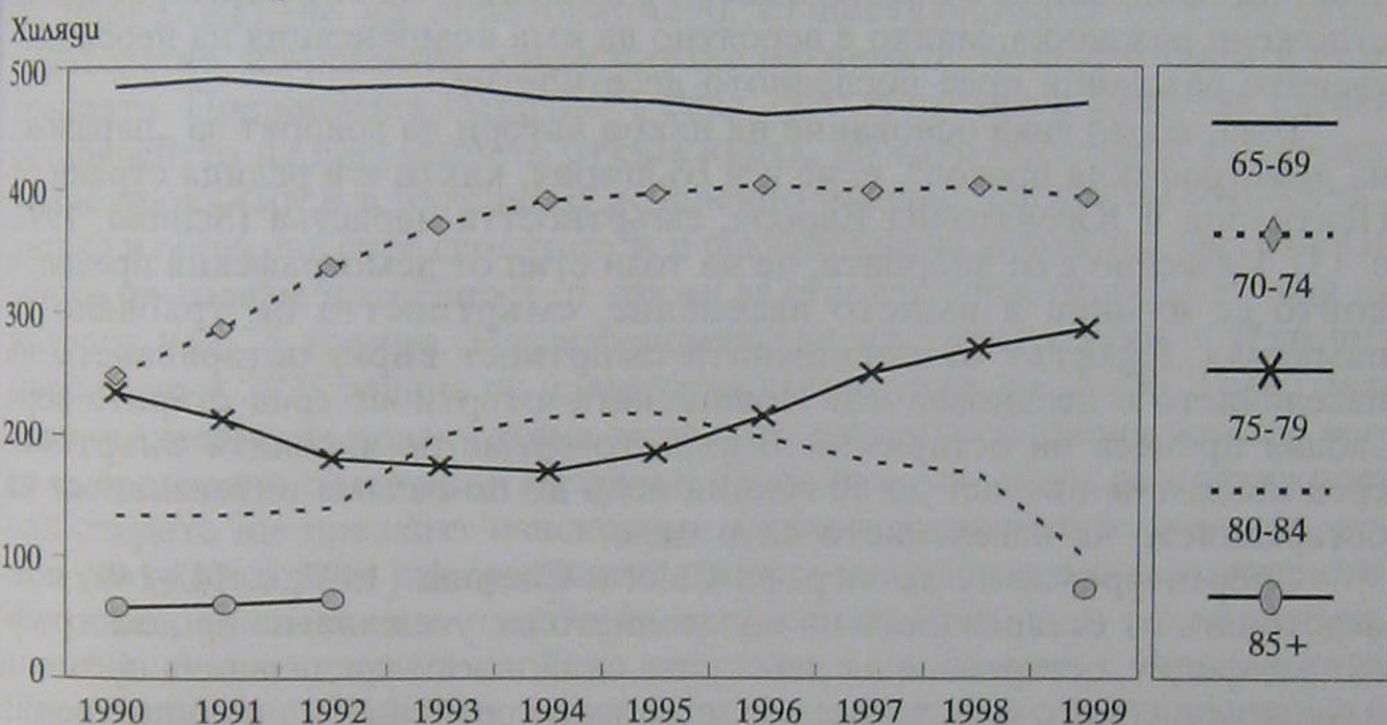

Използваните дотук характеристики са обобщаващи и не показват проблема с остаряването с цялата му острота. За сметка на това динамиката на индекса на остаряване подсказва колко сериозен е този проблем. През 1960 г. индексът е бил 29.2%, а през 1999 г. достига 101.8%, което означава, че броят на старите хора надвишава съответния на младите. Както се вижда от табл. 1, за тридесет години - от 1960 до 1990 г. - индексът нараства от 29.2 на 66.6%, а само за девет години - от 66.6 на 101.8%. Повече от очевиден е негативният ефект на социално-икономическата криза в България върху възрастовата структура на населението.

На фиг. 4 се вижда, че от 1990 до 1995 г. сред възрастните нараства броят главно на лицата на възраст 70-74 г., докато при останалите групи промените са разнопосочни или липсват такива. Отново се потвърждава изводът, че основен принос за остаряване на населението в България има намаляващата раждаемост.

Фиг. 4. Динамика на броя на населението по възрастови групи през периода 1990-1998 г.¹

Ориентир за икономическите последици от остаряването на населението дават индексите на натоварване на населението в трудоспособна възраст. Според първия индекс натоварването с деца намалява с течение на времето. Индексът в края на периода е по-нисък с 15.7 процентни пункта спрямо стойността си за 1960 г. Казано по друг начин, той губи около 40% от своя размер (23.9 представлява 60.0% от 39.1). Обратно, индексът на натоварване с лица на възраст 65+ г. нараства и неговата стойност за 1999 г. е над два пъти по-висока от съответната за 1960 г.

¹ За периода след 1992 г. липсват данни за броя на лицата на възраст 85+ години.